

være tilfældet, hvis det er usikkert, hvem der er arvinger. Bobestyrere har efter dødsboskiftelovens § 48, stk. 3, adgang til at få oplysninger og bistand fra offentlige myndigheder i samme omfang som skifteretten, dvs. i nærværende lovforslag efter reglerne i kapitel 8.

Formålet med § 50, stk. 1, er at sikre, at der også kan udleveres de nødvendige oplysninger fra CPR og gammelt folkeregistmateriale, hvis et bo skal behandles i udlandet. Denne hjemmel er nødvendig, bl. a. fordi udenlandske myndigheder i relation til CPR-lovgivningen behandles som privatpersoner.

Bestemmelsen i § 50, stk. 2, skal tilgodese et ofte fremsat ønske om at kunne få sådanne oplysninger fra CPR og gammelt folkeregistmateriale, der skal bruges af begravelsesmyndigheden, og som det tit - især ved en længstlevende ægtefælles død - kan være svært at finde frem til på anden måde.

Der fastsættes samme krav til identifikation af den afdøde ved forespørgsler efter bestemmelserne i stk. 1 - 2, som i § 42, stk. 6.

Til § 51

Bestemmelsen i stk. 1 er fastsat af hensyn til kommunernes mulighed for selv på en hensigtsmæssig måde at kunne tilrettelægge administrationen af videregivelse fra CPR efter de nævnte bestemmelser i lovforslaget.

Den nævnte maksimale betaling i stk. 2 er uændret 52 kr. Ved videregivelse efter §§ 47-50 kan kommunen kræve samtlige omkostninger dækket af modtageren. Betalingen kan som noget nyt forlanges erlagt forud.

Til kapitel 13. Offentlige myndigheders behandling af personnumre

Af § 11, stk. 1, i justitsministerens forslag til lov om behandling af personoplysninger fremgår, at offentlige myndigheder kan behandle oplysninger om personnumre med henblik på entydig identifikation eller som journalnummer. Denne bestemmelse er en parallel til folkeregistreringsbekendtgørelsens § 22, stk. 1, hvorefter offentlige myndigheder kan anvende personnummeret som identifikation eller journalnummer i forbindelse med varetagelsen af vedkommende myndigheds opgaver.

Private dataansvarliges behandling af personnumre reguleres efter bestemmelserne i det nævnte forslag til lov om behandling af personoplysninger.

Om sontringen mellem offentlige myndigheder og private henvises til de indledende bemærkninger til kapitel 8.

Til § 52

Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til § 22, stk. 2, i den gældende folkeregistreringsbekendtgørelse. På en del forvaltningsområder følger det af lovgivningen, at flere personer skal henføres til samme sag. I sådanne tilfælde kan forvaltningen efter denne bestemmelse som hidtil selv afgøre, hvorledes den interne sagsregistrering tilrettelægges mest hensigtsmæssigt, men ved kommunikationen mellem borger og myndigheden skal vedkommendes eget personnummer anvendes, jf. § 53.

Ved tilrettelæggelsen af sagsregistreringen skal der endvidere tages ligestillingsmæssige hensyn, således at registrering af en person under ægtefællens personnummer kun foretages, hvor det er påkrævet af hensyn til sagsbehandlingen, herunder ud fra en vurdering af, hvem af ægtefællerne, der f. eks. er hovedperson i forhold til den sagsbehandling, der skal finde sted, f. eks. den en ydelse vedrører. Iagttagelsen af ligestillingsmæssige hensyn indebærer bl. a. også, at forvaltningen, når en person, der på grund af egne forhold er registreret i forvaltningen, indgår ægteskab, fortsat anvender dennes eget personnummer som journalnummer. Hvis begge ægtefæller havde en sag i forvaltningen forud for ægteskabets indgåelse, og ægtefællerne nu ønskes henført til samme sag, skal der anvendes personnummeret for den af ægtefællerne, som har den mest omfattende sag.

Til § 53

Bestemmelsen svarer i sit indhold til § 22, stk. 3, 1. pkt., i folkeregistreringsbekendtgørelsen.

Om en person har pligt til at give oplysning om sit eget personnummer til en offentlig myndighed, beror på hjemmelen i det enkelte tilfælde, men vil i praksis normalt være nødvendig som led i vedkommendes identifikation. Hjemmelen kan være fastsat direkte i en lov eller være fastsat i regler i henhold til lov, eller afgivelsen af personnummer kan i øvrigt være en nødvendig identifikation til varetagelse af opgaver pålagt efter lovgivningen.

Til § 54

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til folkeregistreringsbekendtgørelsens § 22, stk. 3, 1. - 3. pkt. Bestemmelsen betyder bl. a., at personnummer ikke må påføres fuldt læseligt i rudekuverters rude, uden på breve eller andre forsendelser til den pågældende. Derimod er der ikke herved noget til hinder for, at påføre personnummeret på breve, som sendes til den pågældende i lukket kuvert.